Гей, у полі родила мене мати моя, в полі. У полі спинавсь я на ноги, сміявся, і плакав на колючій стерні, і спав під копною в насінні.

У полі впав я, ідучи в атаку, і непохований гнию, вгрузаючи помалу в землю, бо есмь уже земля.

Вже чорний я, прибитий пилом і дощами, лежу неприораний, наполовину возз'єднавшися з землею, як темний барельєф великої доби.

Одежа моя вже потліла впрах, ремінь потрух і заржавіла зброя. І тільки медалі за оборону Сталінграда, Одеси, Києва блищать над моїм серцем на сонці, як знаки епохи. Да зуби сміються. Ой у полі родила мене мати моя. У полі творив я насіння для людства. У полі лежу. Всміхаюся в вічність.

1946